

— T L S W A N —

CASANOVA

Al treilea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

T L SWAN

THE CASANOVA

Text copyright © 2021 by T L Swan

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWAN, T.L.

Casanova / T.L. Swan; trad. din lb. engleză de Maria Adam.
- București: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978-606-088-170-4

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Prolog

Elliot

MĂ UIT LA NUMERELE DE DEASUPRA UȘII ÎN TIMP CE SCAD
cu fiecare etaj; telefonul îmi vibrează în buzunar, îl
scot și văd că e Christopher.

Ai grijă!

Te caută vrăjitoarea.

Futu-i!

Bag telefonul la loc în buzunar și respir greoi; nu am
chef de prostiile ei azi. Ușile liftului se deschid, ridic pri-
virea și o văd cu coada ochiului. Mă prefac că nu o observ
și mă întorc spre asistenta mea personală, Courtney.

— Domnule Miles! o aud strigându-mă din spate.

Merg mai departe.

— Hm!

Își drege glasul.

— Domnule Miles! Nu mă ignorați!

Simt că-mi crește temperatura.

Mi se umflă nările, mă întorc spre voce și iat-o, stând
acolo! Cea mai enervantă angajată care a existat vre-
dată pe fața pământului!

Inteligentă, autoritară, arogantă și al dracului de agasantă!

Kathryn Landon, cel mai mare dușman al meu.

Adevărata vrăjitoare cea rea de la Apus.

Un titlu bine meritat.

Îi zâmbesc fals.

— Bună dimineața, Kathryn!

— Putem sta puțin de vorbă?

— E ora nouă, luni dimineața! mă reped la ea. Nu e momentul – ridic degetele, imitând ghilimelele – să stăm puțin de vorbă.

Jur că femeia asta își petrece weekendul gândindu-se la metode prin care să-mi distrugă zilele de luni.

— Poate vă faceți timp! îmi strigă ea.

Îmi trec limba peste dinți: scorpia asta mă are la che-remul ei și o știe. O adevărată expertă în computere și ne-a creat noul software. Știe că e indispensabilă și, fir-ar să fie, mă stoarce de puteri!

Se îndreaptă spre biroul ei și deschide ușa în grabă.

— Durează puțin.

— Sigur că da!

Îi zâmbesc prefăcut și-mi imaginez că o izbesc cu capul de ușă când intru.

Ea se așază la birou.

— Vă rog, luați loc! îmi spune.

— Nu, prefer să stau în picioare! Va dura puțin, nu-i așa?

Kathryn ridică o sprânceană în timp ce mă holbez la ea.

— Care este problema?

— Mi s-a adus la cunoștință că nu-i voi primi pe cei patru stagiaari noi în acest an. De ce?

— Kathryn, nu te juca! E evident că știi deja răspunsul la întrebare.

— De ce ați oferit stagiaturile unor angajați din străinătate?

— Pentru că e firma mea.

— Nu-i un răspuns destul de bun!

Încep să-mi aud inima bătând în urechi și ridic bărbia spre cer; nimeni nu mă scoate din minți ca femeia asta.

— Domnișoară Landon, nu sunt nevoit să-mi justific în fața ta deciziile cu privire la conducerea Miles Media. Eu dau raportul consiliului și numai consiliului. Deși nu pot să nu mă întreb ce intenții ai.

Ea mijește ochii.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, dacă ești nemulțumită aici, de ce rămâi?

— Poftim?

— Există un milion de firme la care ai putea să mergi să lucrezi. Cu toate astea, insiști să rămâi aici și te plângi de orice detaliu. Nu o să te mint, încep să mă satur!

— Cum îndrăzniți?

— Cred că ar trebui să-ți amintești că nimeni nu e indispensabil. M-aș bucura să-ți accept demisia oricând. La naiba, îți dau chiar și un bonus ca să pleci!

Ea își pune mâinile în șold.

— Vreau un raport scris despre stagiaturile pe care le-ați luat de la biroul din Londra și motivele pentru care ați făcut-o. Nu e o scuză suficient de bună și voi pune eu însămi problema în consiliu.

Sigur că așa o să faci! Clocotesc de furie.

— Și nu dați ochii peste cap la mine! pufnește ea.

— Kathryn, am nevoie de un transplant de retină la cât mă faci să dau ochii peste cap!

— Păi, și eu sunt în aceeași situație.

Ne privim chiorâș, iar eu nu reușesc să îmi dau seama dacă am urât vreodată pe cineva așa cum o urăsc pe ea.

La ușă se aude un ciocănit.

— Intră! strigă ea.

Apare Christopher, exact așa cum știam că se va întâmpla. Întotdeauna îmi întrerupe întâlnirile cu Kathryn cu câteva clipe înainte de explozia iminentă.

— Elliot, pot să vorbesc cu tine? întrebă el, apoi dă din cap spre ea și-i zâmbeste. 'Neața, Kathryn!

— Nu am terminat, Christopher, trebuie să aștepți! se răstește ea.

— Ba am terminat! zic și o săgetez cu privirea. Dacă mai ai nemulțumiri, și fără îndoială o să ai, discută cu cei de la Resurse umane!

— Nu voi face așa ceva! se răstește din nou. Dumneavoastră sunteți directorul executiv, așa că o să discut problemele pe care le am cu dumneavoastră. Nu-mi mai irosiți timpul, domnule Miles! M-aș bucura să vorbesc în consiliu despre incompetența care vă caracterizează. Dumnezeu știe că există din plin! Vreau ca stagiarii să revină imediat la Londra!

— Nu o să vezi așa ceva!

Ea își aranjează hârtiile pe birou.

— Bine, ne vedem marțea viitoare!

Ședința de consiliu.

Mă uit încruntat la ea, moment în care încep să-mi aud bătăile inimii în urechi.

Scorpie nenorocită!

— Ăăă... Elliot! mă strigă Christopher. Trebuie să mergem!

Încleștez fălcile și mă uit urât la Kathryn.

— Spune-mi cât vrei ca să demisionezi!

— Duceți-vă naibii!

— Nu accept să fiu acostat cu plângerile tale neinteresante de fiecare dată când intru în birou! mârâi la ea.

— Atunci nu mai luați decizii idioate!

Ne fixăm cu privirea.

— La revedere, domnule Miles! Vă rog, închideți ușa după dumneavoastră! Îmi zâmbește dulce, apoi adaugă: Ne vedem la ședința de consiliu!

Respir brusc și mă străduiesc să-mi păstrez controlul.

— Elliot! mă strigă Christopher din nou. Pe aici!

Ies valvârtej din birou și mă îndrept glonț spre lift. Christopher se ia după mine, iar ușile se închid în urma noastră.

— Mama mă-sii! O urăsc pe femeia aia! șoptesc mânios.

— Dacă te face să te simți mai bine, ea te urăște mai mult, rânjește el.

Trag cu putere de nodul cravatei ca să-l slăbesc.

— E prea devreme pentru un whisky? îl întreb.

Christopher se uită la ceas.

— E nouă și un sfert.

Inspir adânc și încerc să mă calmez.

— Cui dracu' îi pasă?

Capitolul 1

Kate

ARUNC PACHETUL DE PRÂNZ ÎNTR-O PUNGĂ ȘI-MI CAUT cheile.

— Plec! strig la Rebecca.

Beck bagă capul pe după ușa de la baie; e înfășurată într-un prosop alb și are alt prosop pe cap.

— Vezi să nu ajungi târziu diseară! Nu vreau să fie ciudat și stânjenitor când vine el.

— Da, da!

— Vorbesc serios, vreau să se simtă bine primit și, știi tu, ar fi frumos dacă am fi amândouă de față ca să-l instalăm pe Daniel!

Dau ochii peste cap și-mi caut cheile. Unde sunt?

— Ce te face să crezi că vrea să-l instalăm noi?

— Cred că ar fi frumos să facem o primă impresie bună!

— OK, am înțeles!

Zăresc cheile într-un coșuleț de pe măsuța de cafea.

— Ridic eu azi în pauza de prânz echipamentele noastre de netball! strigă ea.

Zâmbesc; vai de steaua noastră, începem să jucăm netball în sală săptămâna asta! Prima mea activitate sportivă din liceu.

— Abia aștept! îi răspund. Sper că au și defibrilatoare standard. Mi-am ieșit atât de mult din formă, că s-ar putea să fac infarct.

Rebecca râde și-și desface prosopul de pe cap.

— Ai sală de sport la serviciu, de ce nu o folosești?

Mă îndrept spre ușă.

— Știi, ar trebui să nu mai fiu atât de leneșă!

— Crezi că ar trebui să-i pregătesc cina lui Daniel diseară? întrebă ea.

Mă strâmb.

— De ce te dai peste cap să fii drăguță cu tipul ăsta?

— Nu mă dau peste cap.

— Îți place de el sau ceva? o întreb și fac ochii mari. Nu te-am văzut făcând atâtea eforturi pentru ultima colegă de apartament.

— Da, pentru că era o pacoste și, în plus, Daniel e nou-venit în oraș, sosește chiar azi, nu cunoaște pe nimeni. Mi-e milă de el!

— E stilist personal, sunt destul de sigură că are prieteni fițoși cu care să iasă! bombănesc eu.

— Te corectez, e absolvent de design vestimentar și s-a mutat la Londra pentru că vrea să fie stilist, e o mare diferență.

Dau ochii peste cap.

— Mă rog, ne vedem diseară!

Cobor pe scări și, după trei etaje, sunt pe stradă, mergând spre stația de tren.

Sunt doar trei stații până la metrourul central, dar e prea departe să merg pe jos.

Aștept pe peron, iar trenul apare la timp. Urc și mă așez pe scaun.

Îmi dau seama că sunt cele mai ciudate douăzeci de minute din ziua mea. E ca un tunel temporal; iau loc, privesc în jur și, în clipa următoare, am ajuns. Probabil cad într-o stare cataleptică – nu știu la ce mă gândesc, nu știu unde zboară timpul. Știu doar că în fiecare zi pierd cumva douăzeci de minute gândindu-mă la lucruri pe care nu mi le amintesc.

Cobor din tren și mă îndrept spre birou. Lucrez în centrul Londrei, iar pe diagonală de clădirea Miles Media e o cafenea mică; e aglomerată și plină de oameni care intră și ies grăbiți către serviciu.

— Bună, frumoaso! mă salută Mike.

— Bună! îi răspund și îi zâmbesc fericită.

Mike e barmanul care lucrează aici; în plus, are o mică pasiune pentru mine de câțiva ani. E dulce și drăguț, și, din păcate, nu simt absolut nimic când vorbește cu mine.

Asta e nasol, pentru că e un tip foarte bun. Dacă ar exista cineva bun pentru mine, acela ar fi Mike. Mi-aș dori să pot alege de cine să fiu atrasă; asta cu siguranță ar face ca lucrurile să fie mult mai ușoare în viața mea.

— Ca de obicei? mă întreabă Mike.

Iau loc lângă fereastră.

— Da, te rog!

Privesc în jur.

Mike îmi pregătește cafeaua, se apropie și se așază în fața mea.

— Ce mai e nou? mă întreabă.

— Nimic deosebit!

Iau cafeaua, iar când aburul se ridică spre tava, suflu peste ea.

— Mă gândesc să merg la sală la serviciu.

— Da?

Mike se uită la clădirea de vizavi.

— Aveți sală de sport acolo?

— Una imensă, la etajul al paisprezecelea.

— Ha, cine-ar fi crezut? Trebuie să plătești?

— Nu, e gratis pentru angajați!

Iau o gură de cafea.

Mike chicotește și se preface că șterge masa de lângă masa mea.

— Pot să vin cu tine! se oferă el și-mi face cu ochiul.

— Scuze, e doar pentru angajați, și nu-mi permit să merg la altă sală!

Mike își dă ochii peste cap.

Ne uităm apoi amândoi la un Bentley negru care oprește în fața clădirii Miles Media. Șoferul coboară și deschide portiera din spate, de unde iese Elliot Miles. Ca la un fel de matineu pe care îl văd zilnic, îl măsoar din priviri pe bărbatul pe care îl urăsc. Astăzi poartă un costum bleumarin în dungii, cu cămașă albă, iar părul lui brunet se ondulează perfect, de parcă tocmai a făcut sex. Îl văd cum își încheie sacoul cu o mână, iar cu cealaltă ține servieta. Are spatele drept ca o scândură și o postură dominatoare.

Aroganța întruchipată!

Sorb din cafea și-l privesc; mă enervează că e superb.

Mă enervează că toate femeile se opresc în loc și se holbează când el intră într-o încăpere. Și, mai mult decât orice, mă enervează că tipul știe chestia asta.

Deși nu aș recunoaște-o niciodată, citesc tabloidele și revistele de scandal, și văd toate petrecerile extravagante la care se duce și femeile frumoase cu care se întâlnește.

Știu mai multe despre Elliot Miles decât vreau să recunosc.

Adică, ar trebui – îl urăsc pe omul ăsta de șapte ani, de când lucrez pentru el.

Îl văd spunându-i ceva șoferului cu un zâmbet, apoi pornește spre clădire, oamenii întorc capul după el, iar eu simt cum mi se ridică părul pe ceafă.

Elliot Miles, întruchiparea ticălosului bogat, mă scoate din sărite!

E ora trei după-amiază când e-mailul meu scoate un sunet.

Îl deschid:

Elliot Miles.

Director executiv Miles Media UK.

Kathryn,

Ai finalizat raportul de urmărire?

Nesimțitule!

Strâng din dinți și scriu un răspuns:

Stimate domnule Miles,

Bună ziua! Întotdeauna îmi face plăcere să primesc vești de la dumneavoastră!

Manierele vă sunt, ca de obicei, impecabile.

Raportul trebuie predat abia marțea viitoare, așa că îl veți primi până atunci.

Poate dacă aș avea un număr adecvat de angajați, aș putea lucra conform programului dumneavoastră nerealist.

O zi plăcută în continuare!

Cu stimă,

Kathryn

Rânjesc și trimit mesajul; e hobbyul meu preferat să fiu o scârbă sarcastică cu Elliot Miles. Primesc imediat un răspuns:

Bună ziua, Kathryn,

Ca întotdeauna, scenele tale nu sunt apreciate.

Nu te-am întrebat când voi primi raportul, te-am întrebat dacă l-ai terminat.

Te rog să fii atentă la detalii, nu vreau să repet permanent!

Ai terminat raportul, da sau nu?

Respir brusc, pentru că omul ăsta afurisit mă scoate naibii din minți. Scriu un răspuns, apăsând atât de tare pe tastatură, încât mă mir că nu mi-am rupt un deget.

Domnule Miles,

Bineînțeles că raportul e finalizat! Ca întotdeauna, sunt pregătită pentru contradicțiile dumneavoastră în ceea ce privește datele și planificările.

Din fericire, unul din noi este profesionist.

Găsiți raportul în anexă.

Dacă vă este greu să-l înțelegeți, îmi voi face bucură să vă explic în programul meu încărcat ca să vă explic înainte de ședința de consiliu.

Zâmbesc în timp ce continui să tacez, imaginându-mi cum îi iese fum pe urechi când îl citește.

O după-amiază plăcută, a fost o plăcere ca de fiecare dată!

Kathryn Landon